

LIEN

(második részlet)

(...)

A szurdok végéhez közeledve Mashito visszavett a sebességéből, majd meg is állt.

– Ó, jaj! – kiáltott fel izgatottan.

– Mi történt? – kérdezte Todd.

– Ez múltkor még nem volt itt – mutatott előre a szélvédőn át Mashito.

– Mi az? – hajolt előre Narval is.

– Bazi nagy torlasz – felelte Chris.

– Lerohadtunk – kontrázott Jayden.

– Baj van? – kérdezte Lien.

Kiszálltak a terepjáróból, és a sziklához sétáltak, ami akkora volt, mint egy háromemeletes ház, és teljes terjedelmével elzárta az utat. Zuhanáskor beekelődött a függőleges falak közé épp oda, ahol összeszűkült a szurdok csak akkora rést hagyva alul a talajig, amin egy ember meghajolva átférhetett, de a terepjáró semmiképp sem.

– Bassza meg! – nyögött fel Todd.

– Baj van? – ismételte meg a kérdését Lien. – Vissza kell fordulnunk?

– Nem kell... Chris, hozz egy tekercs plasztikot és a detonátort!

– Robbantani akarsz?! – rökönödött meg Jayden.

– Van jobb ötleted?

– Meghallhatják...

– Majd csendben robbantunk, és csak akkorát fog szólni, mint egy lepkefing.

– Mit csinálunk a törmelékkel?

Todd vett egy mély levegőt, és jelentőségteljesen Jaydenre pillantott.

– Ezt most komolyan kérdezed?

– Ja... eléggé komolyan.

– Szerinted először csinállok ilyet?

Jayden hátrébb lépett, és hátrébb lépett.

– Rendben, nem szóltam... te vagy a robbantási szakértő.

– Pont ezért te ne szóljál bele!

Chris átadta neki a plasztikot és a detonátort, Mashito pedig mintegy ötvenlépésnyivel hátrébb vitte a terepjárót. Todd csaknem negyedórán át dolgozott, mire előkészítette a robbantást, addig a többiek tisztes távolságból figyelték. Amikor végzett, csatlakozott hozzájuk.

– Húzódjunk fedezékbe!

A robbanás kicsivel nagyobb szót, mint egy lepkefing, de közel sem akkorát, mint várták ennyi plasztiktól – Todd értette a dolgát –, azonban egy pillanatra sem áltatták magukat, tisztában voltak vele, hogy a hangja elérhetett az öt mérföldre lévő első ellenőrzési pontig, és az őrző már el is indult feléjük. A jó hír viszont az volt, hogy a szikla emberfej nagyságú darabokra robbant, és a falak között összetömörödött átjárható dombot képezve.

– Fel tudunk menni ezen? – kérdezte Lien nyugtalanul, miután visszaültek a terepjáróba.

– Angie gyors reakálású jármű, a seregnek fejlesztették ki, tőlük nyúltuk le három évvel ezelőtt – magyarázta Narval. – Tizennégy tonnás, négyszáz lóerős Mastiff, hathengeres, kilencezer köbcentis turbódízel egységgel. Teljesen páncélozott, a kilencnyolcvanas löveget is bírja. Legutóbb bekaptunk egyet, de épp csak megzizzentette a farát. Tizenkét katona fér el benne, vagy hat katona és féltonnányi egyéb teher. A végsebessége nyolcvan mérföld óránként, és hatvan fokos kaptatón is fel tud menni az összerék meghajtásának köszönhetően. Ez itt elöttünk sacra csak ötven fokos.

Lien elmosolyodott.

– Köszönöm, hogy bemutattad nekem Angie-t, de a kérdésekre válasznak annyi is elég lett volna, hogy... igen.

– Ezt figyeld! – szólt hátra a válla felett Mashito. – Úgy felmegy rajta, mint pók a falon.

Javára legyen szólva, Mashito tökéletesen felfogta az átjutás fontosságát, mert nagy figyelemmel, araszolva vitte fel a terepjárót a törmelék meredek lejtőjén, majd le a túloldalán. A többiek két kézzel kapaszkodtak, hogy ülve tudjanak maradni az ide-oda billegő járműben, és összeszorították az állkapcsukat, nehogy elharapják a nyelvüket.

– Angie, jó kislány – jegyezte meg Mashito elégedetten, amikor ismét egyenesbe kerültek.
– Még sosem hagyott cserben.

Narval előhúzza a zsebéből a nyomkövetőt, és bekapcsolta. Egyelőre nem látott mozgást negyedmérföldes körben, de sejtette, hogy ez nem marad így sokáig.

– Induláskor felajánlottál ötezer guant a költségekre – fordult oda Lienhez.

– Igen.

– Itt van nálad?

Lien benyúlt a köpenye egyik belső zsebébe, előhúzott egy bőrtárcát, és átadta Narvalnak.

– Ez itt háromezer. A többit Ganjurban kapod meg.

– Érthető... előbb teljesítenünk is kell valamit a megállapodásból.

– Féltreértettél. Most csak ennyi van nálam, a maradékot egy barátom fogja átadni Ganjurban.
Narval bólintott.

– Talán most ennyi is elég lesz.

Ahogy kijutottak a szurdokból, az út ismét egyenesebb és simább lett, ami azt jelentette, hogy már csupán negyvenöt fokos kanyarokat kellett bevenniük, nem huszonöt fokosakat, és emberfej nagyságú sziklákat kerülgetniük, ami semmiség volt, az előzőkhöz képest. A hegyek között nem találtak élő növényzettel, mindenhol száraz kőrök meredeztek a repedésekben, ami egyáltalán nem volt meglepő, a nap heve azon a vidéken jelentősen megemelte a hőmérsékletet, és víznek nyomát sem látták. A terepjáró mögött porfelhő kerekedett, ami csak nagy sokára szállt alá a rezzenéstelen levegőben.

Már két mérföldet megtettek a serpentinén zavartalanul, amikor Narval nyomkövetőjén megjelent három vörös pont előttük negyedmérföldnyire.

– Rohadékok! – mormant Narval.

– Jönnek? – kérdezte Todd.

– Hárman.

– Ha csak nem egy pásztor hajtja az úton a két birkáját... – vetette közbe Chris tünődve.

– Vagy két pásztor hajt egy birkát... – tromfolt rá Jayden.

– Az is lehet, hogy mind a három birka... – szúrta közbe Mashito. – Vagy mind a három pásztor...

– Srácok! – dörrent rájuk Narval. – Ez az őrjárat... beathenek.

Néhány perccel később már szabad szemmel is meglátták a közeledőket, ahogy gyalogosan feléjük baktatnak az úton kezükben egy-egy gépfegyverrel. A hadsereg kék-fekete terepruhája volt rajtuk, és mindhárman jól megtermettnek látszottak. Lépteik nyomán szürke por lengedezett körülöttük.

– Beszélek velük! – jelezte Narval, és amikor Mashito megállította a terepjárót, kinyitotta az ajtót, hogy kiszálljon, de Todd elkapta a karját.

– Várj! Ismerem a közepső fickót... majd én beszélek velük. Ti maradjatok a kocsiban!

Todd kiszállt, és feltartott kézzel közelebb sétált a járőrökhöz. Narval nem hallotta, hogy miről beszélnek, de az örök kezdeti feszültsége enyhülni látszott, mert leengedték a fegyvert, és egy perccel később Todd is leengedte a karját. Todd időnként feléjük mutogatott, majd arrafelé, amerről jöttek, végül visszasétált a terepjáróhoz, és behajolt az ablakon.

– Adj ezer guant! – szólt Narvalnak. Amikor megkapta, a terepjáró hátuljához sétált, felnyitotta az ajtót, és kivett egy üveg tequilát a ládából.

– Hé! – kiáltott rá Jayden. – Lassan a testtel! Az az aranytartalékunk.

– Kussolj! – intette le Todd. – Vagy ez, vagy egy golyó abba a hülye fejedbe. – Azzal visszatért a járóörkhöz arcán széles mosollyal, és egy darabig még folytatták az eszmecsere, mintha jó haverok lennének, majd Todd elköszönt tőlük, és visszaült a terepjáróba. Arcán már nyoma sem volt mosolynak.

– Na, húzzunk innen az ótvarba!

(...)